

הַשְׁנִינָה

שיות לא קטנה, לא חלשה, אינטנסיבית מאוד, בעלת עצמה, משלת יכולת נורווגית, שפוד רוחנית מסדר מלתchnיות בכל מוחה, והזבודה שודרשים מאתנו ותובעים מאטנו בוחות, שקוראים אהנו לגלות, פירושה שמורדים בבחוגו, פירושה הכרות בחוגה, וולתא הילכרת הונאת קלה בעינינו ובן הדין לגבינו אגדרים וכן הדין לבני תנשיהם.

שוויזון ושידותה צורן כשבא צורן לעולם הוא איננו בא ערטילאי, הוא בא מדבר מסתם, שלפעמים הוא מוגבל ממד, לפעם מוגבל בחילילים, אין צורן בגבלה - אכזרית. סתום, אלא יש צורן בחילילים למטרות מסוימות. באשר יש צורן בנסיבות לנויה, אין צורן בנסיבות גבושים סתום, אלא יש צורן בנסיבות לנויה, אין צורן בנסיבות לוחקקדים - מסויימים. ה שוויזון של דואשה עם הגבר נתנו בעטם התהוו גיסות, בטבעם חקמת כה אבאי. שלל ושים, השווין היה איננו פחן בORITY רבתה אצמו יכול להיחת בוחן, גם במצויה שהוא ימליך להזיות נתנו איננו פחן עוזין במעטה, בשווין חפקדים הצבאים שמלאים גברים והנשים ישaban אויל גדרין שמה רוחב ללחמה, לכיבושם לא דק לאשה שלנו, אלא לאשת בעלים, על כל פנים, לנשים בארץות הדימוקרטיה המודרנית בית. לעת עתה החפקדים הטוקדים לאשה ההם חפקדי ער. איבני יעדן, אם הדבר היה לא היה ברור לאחנן והתבונת אשר דריימן לו לא שווה את התבונת התהו. אני זכר היטב און פונה אליו קבוצת חברות יומן רב לפניהם שוויזון הנשים היה לעובדה, אינני מדבר על שגונתו — בציגות, עסכנות, אלא חברות מהשוררת חברות באננות של תבונתנו, והן אקדמיו, שהן ביגשו לתפקיד קבוצה יהומת של מתנדבות רשותן מגיון שאולי עצם קיומה של קבוצה יומת כוות יוניש את העוגן, ייזוז אוות להגנה שמה יצוד מהירות. תוך הדיעו, שכן מביניהם היטב, שודאי יעצים אותו בחפקדים שעוריכם נות לחפקדים תאליה, כי כל תפקד גמלחוותות מושב, כל קרבע ירצה.

ונם לנבי נזיר לאנברים תלכנו בדורן הואי
ובאשר היהת חיקתא, נשדר אפלהו גיגיון
הויה דודה: במלעת שביל חברית היה להונגיון
לחותרואג שם הווא חפיקיד עוז, אמרו: לא
יעחנן שוחחה, לא יעחנן שלא נשוחה נטלהו
הוואת, ביחס כאל קרטה כל בך לשער אדר
צאנ. מושבי חבירינו, חזנו לא קטע של אונז
היישוב דונגיטו לומדך הטעו הות באשר צו
היה חבר שחתה נחוץ באחרו רגע ושהיה אט
שרי באוו הרגען.
ולביבים לכאייה הם פשטייט זאלטעןטריב
אף על פי כן השאלת שגוייה במלוקת. וישב
ויכוחו בתונעטנו, גם בין הנשים וגם בין הגברים
על דגיט. איבני יודען, אם יש מוסד שניקרא
מן המחלקות הוואת ומין הוכחה האונגיון הוה
איבני יודען, אם נובל לאחווע על כל אויבן
בשאלות גיגיט. והוא משפטל גם ביבוח ע
גיט וגבשיט, וכל אונן המגניות הומיניזא
בל אונן המענוריות הפעמייט. — בغال
הברית פקומו סגס במלחה הואת, — כל הדבש

מראשון הנוב, לו הימה הואה שבתוכה נדונה להרים שמאחוריו הופיעו הרים, כי אז ודי לא היה מתחזיר כל שאלה גזורה. אבל כיוון שהברתנה נהגה כמו שנות טבוניה היה חביב ששהה עתה הריאונה בדבר תביעת האשה לחד גיים ובכונתו להתגיים, חימס כמושכל ראשון מבALLY שחתה וקוקה לבירור מוקדם. מוקם תואשך בעלייה מקומה בחתיישבות, במשק, בחו"ל תרבות ותרבות, אמקומה בהגהה חוץ למטרות זאת גובל השאלה הזאת והיבור יכול היה רם להתחיל, אבל לא יכול היה להיות בירור לעצם השאלה, ועובדת היא, שכאשר לדושנה בזאת מוצעת ארגוני תנושים בארץ, אשר מוציאים הפורלות. ז. א. תבוזות ובונענות מושתתנה והלק מכובד מאד, כאשר היא באת בדרישה וזוatta מעת המוסדות שילא לחתיב צב בראש המerule וזוatta לפיו הממשלת הצעבה — לא רק שכירב שלטונות הארץ איהם שליליה גמור רה לנבי הירשון והר, אלא גם בקרבת המוסדות שלבו — ואין אני רוצה להזכיר את עצמי מן הכל. — שורה ספקות דרבת, בז' לנקלט בימי רך מאה, אם בכלל עלול הדבר הזה בז' בימי הימים. במלהמת הדעת, בפניה זו של עולמה,

בוחן המורה ח'זקיהו ל' שאגאה בעשנות. אבל מה
שלא עשה השבל, עשה הזמן, עשתה השתלה.
אליות זמלמאן והארכט שיבּרְכִי סדנא דארעא
ודז אָזָא. בתוכך ומלחהה הומתואלה במאה ז'–20.
לאחר שעואה כבשה לה את אשו כבשוי, לאחר
שבראש המלחמה זוואת צוירות מדיניות, באגד
גלויה, כרוניטה – במצוות שיטוטם בישובנו תאים
של חברה אונסית המשותפים עם הבדות נואר
ירות לנו כי מעמד האשה, השפט והtribuna גם אל
האשע אשר בזרכנו גם לה תינתן האפשרות
להתנגד ב'שירויה' גזבאו.

בוחות הפלזמה בארץ. נטבביהה — לא היה
עליה על-דעת שום שליטן מן השלטונות האברים
אימם לסתול בשאלת גזים נשים בארץ-ישראל
או במרוחה התיכון. אבל גם לאחר שהייתה תחומי
ביהה הנאות, איילן אדור היה המכבב במלוחה
ביבשות וביחסם בימים. איילמלה היהו וארץ
מקומת טבעת אש, איילמלה כה קשה היה לנבר
קע אח שבעה האש הנאות ולוחש השם חרבון
רט, איילמלה בוה היה המכבב מועלם, שביל קייל
בל איש, כל יוזה אוניות במלוחה הנאות
היווה כה יקרה, כי אז כל התביעה הזרת וכיס
הברחות על זמות, והכרה על קיטו עולבון
הברוכים באיחשפותות — לא היוות מועלמי
לאשה לבמוש את מקומת אבל בא כל הדיברין
האלה טמיון והצורך והודקהו לאן זה מכוון
הכותן, אם יש לנו הרגשה שלஇה מה שואה
כאן בארץ, אם נכון הדבר שאנו משמשים
הגרעין והזיד של סוף מוגבש שיש לעצם העברי
בשלם בלה, גם כל קטן הגרעין הזה הרי זה
משם שאמנו קיימים כאן בארץ חסינית אגוי

הפקידי בעוצמתה זו את היהת תרבה יותר
לרצון לי, לו יכולתי לאחפק בהסברות נקודות
חוותות שברשותה או מהבינה המעשית ובמסיד
רת דעתו שחי אלי מטייעות לשליך כמה
איידבות. נשמרבו לחוץ הפרשה הזאת
אבל לדאכני הרוב, איןני יכול להרשאות לעצמי
את הקלות השפטות הזאת, כי עובדה היא
שהונין אשר הרעה ונעשה לנו עלי הערב
שנוי אצלם במחלוקת. ולא רק שאני זואות את
עצמי ומייבב להינט למחלוקת זאת, אני זואות
את עצמי גם ובא ל晖וטה, מפני שהענן
העומד על הפרק איננו עונת של האשה בלבד,
הוא יונן של גולן, בעצם יש כאן שוני ויבוחים
שנותלים נוכתבוי יהוד, וشنיהם כאחד הם
טוהר. בלבם, יוכתב אחד הוא ומייחה כל הגוים.
וזה היה האחד הוא והייחה על האשת. שאלת
הה... וזה שגולן שופטים לבירורה, אבל גם
שאלת האשת — מקום האשת בתורה לאנור
שנית — מקום האשת בתורתנו, מקומה בחברה
האנושית הנולמת, מקום האשת בעמנו הנלחט
— איננה שאלת האשת בלבד, והי שאלת
הכל בלאו.

במי בחרבה שאלות חיים אחריות, אויל' כמו
בבל, שאלות הווים, העניין מתרדר לא ערב
קונטשטיין, כי אם חוץ כו' מטלך האגשטיין.
אנו יושבים כאן באולם הזה ועל הבימה זאת
נמצאות אठמי 15 חברות שיבור עבדו את
היזיד. אז רוק בעם מהונשים שתולכו להגשים
את מפעלי התעשייה והחקלאות הדרת של האשה, ואוכזב
שawn' גמצאות כאן ושawn' ישבות כאן יוד' ובמ'
די'הן, לאכבר אורותם, כי זוניכוח שאמן מנהלים
איינז'ין ויכון עייגן, והוא יוכחה מעשי מואז.
וזהוברי סם וזה שאנזון בבר ההייל, וזה זולך
ומונגעט. והשאלה איך אם הוא יתגשם, אלא
זה דיאך איך וזה יתגשם, באיזו ממדים
זה יתגשם, בהשתפנות כי זמי' הא, יתגשם,
וניה מהקן דמותו בתוצאה. של השתפות או'

אר-השתתפותו הולוגיפה שלג'.
ולא. יכול היה להיות בירור עזינו עריטליאי
בחולל-עלם, שמעלוון חוליו סימן שאלה: מהיה
או לא-היה-וים נושא? בחולל-עלם כזה לא
ככל, היה מיל לחתוקשו. בירור עזינו בר-
הבראה בתוכנו. כך היה הדבר גם גיבי גיטין
גיבור, האוזען הרואה-הו של תונענו צדיגית
באות, וממשלן הבריות על נסיבותנו להח-
נאה. מוגן לסתות את מקומו ולקח את
זה-בן, במלואה זוatta של הצט היהודי בתוך
בלימת הפלם, ההודעה והוא נסורת לפסנ-
בירור ולא לאור בירור. זהה, טובודה היסטורית.
ההדותה אלה ומכו לפניו בירור לא מאשות שאלת
באן דצין ועוד כי שווא לאוצר עוזה מגמרת
לחוחץ את המROL, אלא מנגנון-שahn כבוי מחור
הבראה ברורה ופומוקה כי המלחמה זוatta והיא
מלחמות העם היהודי. כי קיים העם היהודי
שძרכה לחתוץ את יכות השותפותו במלחמות
הנואת וזיש טכניות בשם הנעם הזה למסור
חוותאות בלאל. לו היה מחברה שלטו אורתה

ישאלני, אם אני רואה את העונן הותם
במסגרת המסתורית הוותה כמבוסה לחולטה
אני אומר: לא, כשם שאנו רואת את עונן
היהדות היהודית לנבי תבורים כMOVת חלול-
tein. אבל אם מתייחס לתנודות, אם הדבר זה
שייה זו, אם זאת דעה מציאות ומלוחיקת
וחברתנו יהדות קדעית, אנחנו נאבק ונלחם
ואם יישג נסיגות לערבות — נצמד בפניהם
ואם תהיית אפשרויות אחרות — גשינו.
הדבר הזה, כמו שגולמונט יזכיר, שהשליטה
בצירות האגדות, לגבי גיט ודברים אחרים מתרח-
רים בשלב הרפה, צוחן ובוטה. ישנו, אכן,
עקרונית, מארה בזכות הנשים. על יהדות
יהודיות. וכך על פי בן אי אפשר לראות אם
הובב היה מבוטה, ממשרין, בטעות ובטעות
רעות רק יהוים, האטול' בדובר, האליגקטי' ב-
הוכחה והפוגנה הייעילות... ישרינו את זכרו היה
ירפכו את דבר היהות לנווכת היה. לדבר ש-
קיינא, אבל מי שסביר, טניאו
ונשים יהודיות בארץ ישראל גימן להתגשם
ונאפשר ליצור לו דמותו שלתא ואיזה לשנה
ראך בזורך זו - של שיוז. עם תזוזם
צאן יהודיות, אלה שמים את כל ענן גיט
הגשים לאל. עליינו לדעת, מיל' זאת אמרת
שיוזת של היילות יהודיות ביהדות של גברים
יהודים הן מוכלה לבשל, הן מובלעת לשרת,
אולי אחת, שתט או שלוש, בפלוגה מוכלה
լעסוק בעבאה משרות, אחת או שתיים מוכלה

גה לעמד במחסן וזה הכל. מי שאומר —
תשורתה הגשים ביחסות יהודית, ברור שזו
מושת על מוגנות, האם מוכן מישר לחות
בשם מתנדבות יהודית בארץ ישראל על מוקד
זעג התגנות? ברור שהאמרת את זאת מוחתורה
גם על עבדה משדרית, לא על כל גבירות
בפלגתו קטנה, כי אם על עבירות משדרית
בכלל, האם לא עובדת בחזרות יהודית ממש
קיה בירושלים? האם לא עובדת בחזרות
יהודית מארך-ישראל, הזרחות עברית צאה
במקומה הראשית באקראי? מותר לנו לעבד
שב汇报ות ציביליות ואסור לנו לעבד כמתוגידי
טוח? אם יש צורך בעבודות משדר לצבאי
והישוב יכול לספק את כל אלה, שאלה יצטרבו
להביא כל כוח משדרי אגדתיו באירוע שפה
איצים. אותו או נאגיד שמטבעים אותו —
על היישוב לתמוך את הכהנות האלה. בל האמור
— שירות נשים רק ביחסות יהודית" ברור שהאות
מושת על גמריו על שירות בתיה חולמים, האם
פעם יוזמן לחברות שلط וטפל בבית-חולמים
זה או אחר בחיל יהודי לא כדי למשח דחבור?
ואם יש עובדות מעבהה, מסוכסחים וווקחות —
יהודית יש צורך בכך — אונתו יוכלים למסגר
ארון מהתגים?

הצבא מוכן לגיטס נשים לנוגאות. לעומת זאת
חושבים לקובל רק ושים שיזעוזו כבוד נוגאות.
אך מងאים פחה לאמן נשים — במשך זמן
מן ומכונים לאמור הפליגים שונים? מהו
— להובלה בחוץ ערים, בין עיר לעיר, בין
נמל ומחנות אום בין ערים. ויכלויות במשך
הזמן, לחתופה פלגות יהודיות של נוגאות. מי
שגוריס שרות רק יטח קיוט יהודיות בחוץ
ולו שלא אוחר על החתפותחו לטאט.

ב מ צ'יאות בມידה שיטנות והאכזרעה היה
לאחר שהתנית מנגיות של חילופין יוזמות
חילופין יהודיות ויהדות יאנזיות הן אכזרות
אין איש יכול להניבן, אם תברענות לחיזוק
או לשילוח, להצלחה או לכשלון. אבל שום
הכרעה אחרת לא תחנן מאשר עזם המשנה,
ועצם המשנה צרכיה לתניות האתודות.

וניחוס תיירובי ונטלית חובה
ומושום שישנו ייכוח כוות בתוכנו, לא
ימכן ח'ין. (במונע של קטלת מבה) על ידי
המוסדות לא-תיכן, אותן תחובות שדייה לא-יובי
הגברלים קודט כל מסיבה מעשית, מפני שאין
זהלמה ללה, מפני שזרועות מובלקות, והדעת
מחאלות מפני שתויכו הוא בכל שלב ושלב
של הפעולה המדינית הוגת, ואם תצאש מבה
ליזיון, עליה לנצח שורל הדבר זיברין, וזה
הוא-זעב לא-זעב, הוא לא-היה, זיא-עומדת
בשלב החולוציות המתחנכת בחוותה הוגת, ועליה
לדעתה זאת היא נורעת מונת — תרחע, וזה
אימת ורחתת פאק — התזונת, זאת הברירת.
אבל עצם חתיבותו ליזיון, שנשמעה מצל
במוח השובות בחולון, מהייתה קצת פיתוח
בשםעה תביעה כזו גם לגבי גיטים האבירים,
מי ושםה? זו היו שני מיעי תובעים להטלת
חוותה, הין אנשים שהיו בעצם מלחיבים את
הלאומיים, שבצעם גאנזבו ודרשו מזוהרים לחוץ
נדב לפניו שהייתה חיוב המשסדות. אבל מזמן
חרודה לנורל העזני, כדי לקדם, כדי לא-זידרג
הם. והוא בתביעה אל המצדות להטיל חוות
להפוך את עזין זגיטס מנעין של רשות לעזין
של חוותה. אבל חזם גם אחרים טאמז: אינני
ידע, אם אני אrixך להתנדב אם ימייגו —

השאלה היא, אם אלה שאותם עכלו:
"חיה חיות — תרבותת תרבות", האם הם
תובעים את מושבעים את החיוב הזה
ע"מ אומנו? אם גם מושבעים את החיוב הזה
— לפחות הם מחייבים? מזמן הם אכן מחייבים
את התהנחות? או אם הם אכן מושבעים את
חחיוב דוח, אם גם אין מחייבים את עצם
התהנחות, אז זכות מסוימת יש להם לדריש
חיוב, ואיזה משקל מסוימי יש לתביעת החיוב
בכלל? והחיוב מותנה, בטעם, בנסיבות הנפש
של מבני הציבור להטבות ההורב לא יתכן
לפni נמעשת, אלא רק לאור המעשת, רק
שלב יותר גבוה בתפקידו הצעני.
וכשם שלגביו החיוב כל הדבר גם לגביו
כמו ולמה עניות אחרים. החשובים מאי לנויל
חנועה התהנחות האשה: עלינו? להאבק
יכולים להשגים בשביל אחיללה העבריה ורק
תוך כדי מעשה ולא בתוארי קומות למושעת

צירוף ייחידות נשים ליחידות

נקה את ענין היחס יידיות-היהודיות של הבשים המונדיבות. את האבטחה מזאת השנוו, שחיילות יהודיות תמליגת בדרך כלל יהדותן אמרתי בדרך כלל, באשר לכל יש יוצא באשר בוחינות המלחמות, בארגון הכותחות הדבאיים ביהדות, יכולם להיות יוצאים מן הכלל מתוך לוז הטעיבות, מהותם להוציאו מהזרבים ומונדיביהם. אבל אם כי גורדי

רין האלה, אשר אילן היה משקלם מבריע, היה
ארוכים בעצם למגע את כל איקנו — האב
ביחד עם ובלא יעדית צפיהם על שטח הארץ
ו娱乐平台 מוחחת לסקה התרבות בדור על גזירות
האשה, והתשובה על כל הקשיות, הספיקו
וחקובלנות האלה היא אוות התשובה: ראיית
יש דבר מה שהוא מבריע נגד כל אל
בחיות הזהות.

זו איננה הטעיה היחידה שלנו. אגבנו עדים בכמה חוותות. חוותות אינן גפריזות הכלים שלזבים.¹ הכל מטרף ולחשבן אחד כל אותן הקיימות הבלתי ניתנות.² בל' ואחרת החולשת המגארית שלנו, שאנחנו נפערעים בעדר באכזריות. וזאת, היא אינה משקל שכגד זගית. היא משקל הכרזה למען גניום. אין לנו באין ווישים כאן מטבח למיל שואה זולתנו אשר כדי לעשוהו אנתנו צדיקים להתגבר עז כל מני מעוזרים פוממים הנובעים מוחוקת מרירות. אלא הדבר הזה דרוש לנו קודם כל ואחריות הכל בדרך זאת אナンון גובשים לנו את מקומו, אנתנו בזים איזוגן, אナンון מבריצים על קיומו על חורמה ים, על אף חמוץ של האחים. והרי ביריתם מן המערכת רק על ידי המעריכת אפשר לכבות משה, אם בכלל ניתן הדבר בידינו לבבוש. אבל עובדה היא שהריכוח ישנו

לוייבז'וח על האנדרבוֹת. גאַשָּׁה
ומטקוֹר הוֹשֵׁני של הַוִּילְכָּה — שָׁאַלְחָ
ה אַשְׁתָּה. המשאלָה הוֹאָתָה שְׂגֻוָּת בְּמַחְלוֹקָה לאָ
ראָק בֵּין גַּבָּרִים לְנוֹשִׁים. אֲנִינוּ יָדָעָן, אָם יְשַׁ אַחֲדוֹת
בְּקֶרֶב הַנְּשִׁימִים: אֲנִינוּ יָדָעָן, אָם יְשַׁ אַחֲדוֹת
בְּקֶרֶב צְבָאָן גַּנְשִׁים, לאָ רָק בְּדָבָר, אלא
בְּהַכְּלָה הַמְּבִיאָה לְמַעֲשִׁים, אָם יְשַׁ אַחֲדוֹת בְּקֶרֶב
תְּגַנְּעַתְּ הַחֲבֹרוֹת שְׁלָאָ בִּיטָּה לְמַקְמוֹת וּלְנוֹתָה
שְׁלַהְתָּה. בְּרוֹר: הַמְּעֵשָׂה הוּא מְעֵשָׂה נָעוֹנָה
יש טָבוֹן חִידּוֹשׁ. לאָ הַיְּן עַד חִילָּות בִּישְׁרָאֵל
לְאָ הַיְּן עַד נִשְׁמָן עַבְרוֹוֹת בְּמִדי צָבָא. הַיְּן
עַדְעַדְם בְּמִדי צָאָה מְרַבָּת דָּרוֹת — לאָ כִּיְהָ
דִּים, אָבֵל הַיְּן יְהָוִדים בְּמִדי צָבָא בְּמַחְלָה
הַצּוֹלָמִית הַקּוֹדָם נִיצָּם גַּדְעָדִים יְהָוִדים. שׁוּם
דִּבְרָא אֲנִינוּ חָור בְּהַטְּמוֹתָה, בְּדִיקָה בְּאוֹתָה
זֶה וּבְאוֹתוֹ אָופָן יוֹשֵׁבְדָל גַּזְלָ בֵּין
יְחִידּוֹת שְׁלָנוּ וּבֵין גַּבָּדִים עַבְרוֹוֹת שָׁחֵין
אָם — לְשִׁלְיָה וּלְחוֹבָב, אָבֵל מְבָהִינָּת חִילִיל
לְאָחִידָשׁ הַיְּחִידּוֹת שְׁלָנוּ בְּמַחְלָה דָּאתָ. חָנָן
מִשְׁמִיכּוֹת, אָבֵל לְאָ הַיְּן לְגַוְן חַיִילָת, חַדְבָּרִים
הַהְוָה מְפַחֵד. וְאָ יְפִילָא שְׁלָבִים וּדְבָתִים גְּרַתְּפִים
מִפְנֵי חַקְפִּչָה וְהָאָתָה לְתוֹךְ מְתַשְּׁבִּים. זֹהִי
הַחִיאָקּוֹת לְאָ קְלָה. בְּתִיאָקּוֹתָה הוֹאָתָה לְאָ תּוֹכֵל
לְלִיהְיוֹת כְּבָרְעָה אָךְ וְרָק עַל קְדִי הַצְּבָעָת. מְלֹרְיוֹתָה
לְבָאָה כְּבָרְעָה עַל קְדִי הַמְּעֵשָׂה.

מארך; והיחסות התיידדות ההיינט' מפזרות לא תרבות העולם הורשאיל פיערים עקבות קשיים, אלה יתנו חיים כלל זבליל לא קליט. אבל שענייני משווה לנפץ ענייני אפללו דבר כןו יותר — הופעתה בחורות יהודיות שלנו שחתן נבו בקהלות יהודים בקאריר או בקרוב החיה' ים באלבנסנדייה, בפנייה עם חילימ' ויהודים שעבטים מן המדבר או מהחגורות של ציל התהוו' בסביבה או מאייה פרקי' אחר, בשאנטי שוחה לנגד ענייני הגנות משוטפות, מסיבות השאותה של חברים וחברות שלם באהנות אילימ', במוקמות שונות, באין או במקומות שנות, בשאנטי משחה לענייני הוועף של גורחות שלמו בשירות חתימת יהודית, ולן גם קטנה. בשאנטי משחה לענייני את זיינען של האתניות של דירושיתן, את דיזיין אשר תחביב הרמה דאמת הדרתת מאך' אורה העברית מזאת של האשה, אשר תחביב הרמה דאמת הדרתת מאך' אלפא היילם בתוגדים קשים וסבוכים ועוד לאלהותם ולטפה את הופעת האמצעיות הד-Headersית הואה במדוי צבא על רקע הכללה הדחואת נגדי העולם דור, ובשאנטי יודע — או יומע — זאת מנוסין של פגישות שנות ערב שטיפות של טיפות, אבל כדי ייחיה שנותן את נזחמתה הכרת שטintel. אבל, הונגת את נזחמתה הכרת מילאי הוהה במלגות הוואת — או און יודע שמנעד ללבוש האפרה הזה תבחק דמיון ועלה מארך של נשאה העברית, באורך.

אומדנה שאוכרת תורתה מוגנתה — לכל היותר 200-300 מתנדבות. זאת איננה חנינה התבונתי בוגרת, זאת איננה תרומה גוזם, זאת איננה תרומה של האשה העבריה בארץ ישראל, למאנץ המלחמות. זהה אויר יציאת ידי חובה, וגרימת סיפוק לאוותן למעטות שתתגיסתו. אבל הגיזס לא טה כדי לגרום סיפוק למתוגזיותם בלבד, הוא בא לגרום סיפוק לכל היישוב ולכל האשה — שהיא איפשרה לבבב האשה העברית, לבבב היישוב העברי, באמצעות הנשים, לחזור את חולקם במילואות זו. אם עצם עניין גינוי האשה הוא מפעל של קומפוזיט לאשה, מדריך היא מברחות לתגשיותו אך ורק בחור סרה מודף לבבו? מוציאו היא איתה יכולת להופיע כמי שמייד מושך כל האשה?

אגן יזעך שאלת היבאים לדריש את הדוריות
הנול אינם עוזרים נאת משום שהם רוצים
להזכיר את האשה במצב של נוחות דרגת יש
אין חששות של פגש השאות העבריה עם
העולם הזה. אבל על ידי כך השאה איננה
ונפרתת האשה איננה משגגה את האמנציפציה
ושלחת אם היה והשת בתעמתה באשה באשה
בעברית להפgesch עם העולם הזה. כדי שזה
דרך קשה. יש בה סכנות. תהיה בת הייאកות.
אבל התיאבקות הזאת מוכרתה להונרך מהוי
הΖΗΜΗה של האשה — היא מוכרתה להחילה
ממכנוגת כתובותה במשרד, מההאה של המכוונה.
שהוא בידי האשה. ממדפי המבחן שואה
מנחה ארונו — ופלוגה של נשים עבריות ארץ-
ישראליות נולאה לנצח מערכות מהוננים מוזלים
שאינה קיימת בשום פלאה יזרויה ובכל
הפלוגות היהודיות — וליא מתחילה מהמעדרת
בחדר האשלון, מהמטבח — בכל המקומות
האלה נצא לפועל והיאבקות זאת.

התקפיזים יתאי תפקידי עוזר, אך הופעת האשא בחיים ואלה מותה הופעה עט מאיות של נושא. אזו כל התוצאות של גויס הנשים. וזהי כל ההצדקה של שולחן נשים במלחתה שקווי התקפיזים שמסרו לנו על אחריתן ושזה תملאה. ואתם בחטיבות שלמות הייש שאלת ברבר, שם יש בפלוגות היינדיות התקפיזים הדגינגים להתמלא על ידי האשא, באחו מיועט תקפיים שישנו כיוון שושוב לאון. שעור שתקפיזים אלה יתמלאו על ידי נשים שלנו? אבל אם אפוא להבטיח זאת נגיה שהדבר יהיה יתגשם, שבכל פלוגה באפס שילבוי תהיינה 15 נשים. גוזו המכסיימות. מתי זה יתמן לכל תרומה ההציגיות? הרי אנחנו רוצחים בחטיבות גוזו נזהלות. יש שאלת של lineage משופחת לשבים שתתגבור. של ואוכל משותף, של חיות חברתיות. האפשר להבטיח לאיזומתוגיסת שהיא מותה. וזא בזוז 15 אלה? האפשר לפטלם למיפוי אהות? האפשר לאפסול את התקפיזים שאחרות תמלאה? האפשר לMahon מרישמת העבדות שלון את עבודה הנגנות, והעבדה בבעלי בעליים ומהונאות, במשודדים גוזלים? האם זה ידרים את קרון האשא? מי שואמר מה נדבויות כן, אבל אך ורק על מנת לשרת ביהדות עזרות עבריות, אזו אומר למעשה: אל התנדבות

כolumbia זומדים בת. חוקטן זהה ונימן להכבר

גָּזְבָּה חַלְמָה

האשה צעבנית מרגישה צורך פנימי להיות
שוחפת במאזן המלחמתי היישר נגד אויבינו
ואויב אונסיוות כולם. האשה העברית מכיר
זה, ביכולת לנצח ס מבחנים תקשיט הכרך
כיהם במלחמותן. התגברות האשה - העברית
לשורות צבא בשעה גורלית זו היא שליחות
עם כלו.

ב-^א תיזכרו העברית הלהומת באחת התכונות
הלאומית בזאת ברית העםם המבריטני היה
גמגורת ו讚בסטן? שירות לאשה העברית
המוגנית; פמגראט, מא תינוק ואשה ערב
זה מגלה את מלוא יכולתו לא רק בשירות
השור, כי אם גם בתפקידים המלומדים
באשר דעתם גם לבנות יד-ידי עם החבר.
^ב מעתה, כאשר חווינו על גיטס היוזמות הייאר
דיזית של גנים בחאניס הנטומיס — עליינו
להשתחרר בו במלוא הआחריות ולתרום
לגנים ממיטב כוחותינו.

ד. הוועדה סומכת על המצדדים הלאומיים ובפרט
חתה בם שיעמיד על תביעותינו כלפי השלום